

Πάρτε κυρία απ' το δικό μου τενεκεδάκι

/ Γενικά

Φωτό:inprecor.gr

Τραγική ιστορία της γερμανικής κατοχής αφιερωμένη στην ευμάρεια που έφυγε και στην πείνα, που ήδη έφτασε,,,Γ.Α.

Το Δεκέμβρη του 1943, αρχή ενός ακόμα χειμώνα πείνας και παγωνιάς, άχνισε κάτι ζεστό ξαφνικά στην αυλή του σχολείου μας. Ήταν ένα μεγάλο καζάνι και μέσα είχε συσσίτιο για τα παιδιά. Γύρισα στο σπίτι περήφανη, κρατώντας με προσοχή ένα τενεκεδάκι γεμάτο σούπα πηχτή. «Γιατί δεν την έτρωγες στο σχολείο, καρδούλα μου;» λαχτάρισε η μάνα μου. «Αν σου χυνόταν στο δρόμο;» «Θα φάτε λίγη σούπα κι εσείς, αλλιώς δεν τρώω καθόλου», δήλωσα ορθά κοφτά. «Το ίδιο κι εγώ», φώναξε ο Μάνος, ο αδερφός μου. Κι έτσι γινόταν από κείνη τη μέρα σε κάθε συσσίτιο που κουβαλούσαμε οι δυο μας από το σχολείο. Η σούπα ερχόταν τακτικά, πάντα η ίδια, άνοστη και πηχτή. Ωσπου μια μέρα, μας μοίρασαν κάτι ξεχωριστό. Μπήκαμε στη γραμμή και μας έβαλαν στα τενεκεδάκια κάτι σα μέλι, αλλά σκούρο κοκκινωπό. «Γλυκόζη» το είπαν. Βουτούσαν τα παιδιά το δάχτυλο στη γλυκόζη, το έγλειφαν με απόλαυση και γελούσαν ευτυχισμένα, πειράζονταν μεταξύ τους. Ένα μεσημέρι, γυρίζοντας ο αδερφός μου από το σχολείο, δεν ήθελε να βάλει μπουκιά στο στόμα του - ούτε από τη σούπα ούτε από τη γλυκόζη. Ταραγμένος φαινόταν, έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

«Τι συμβαίνει παιδί μου;» ανησύχησε η μαμά. Εκείνος δεν έβγαζε λέξη. Κι όσο δε μιλούσε, τόσο επέμενε η μάνα μου να μάθει, τόσο μεγάλωνε και η δική μας η περιέργεια. Στην αυλή για το συσσίτιο βρισκόταν με της τάξης του τα παιδιά. «Σκαρώνουμε κάτι;» άκουσε έναν από τους συμμαθητές του - «πειραχτήρης» ήταν το παρατσούκλι του - να ψιθυρίζει στον διπλανό, μόλις πήρε τη γλυκόζη στο τενεκεδάκι του. Ο άλλος έγνεψε «ναι». Τότε ο πειραχτήρης κάτι του είπε στ' αυτί, κρυφογέλασαν οι δυο τους πονηρά κι εξαφανίστηκαν στη στιγμή. Σε λίγο χτύπησε το κουδούνι να μπούνε στην τάξη. Πρώτα έμπαιναν τα κορίτσια. Ύστερα τ' αγόρια. Τελευταία η δασκάλα, που κόντευε να μην ξεχωρίζει από τα παιδιά, έτσι που είχε απομείνει πετσι και κόκαλο. Καταλάβαινες πως ήταν μεγάλη από τα μάτια της μόνο, που τα σκοτείνιαζαν ολόγυρα δυο μαύροι κύκλοι. Όταν μπαίνανε όλοι στην τάξη, έκλεινε την πόρτα, μετρούσε τα παιδιά σειρά σειρά, έλεγε «εντάξει, φρόνιμα τώρα, μην ακούσω μιλιά» κι αρχίζανε αμέσως το μάθημα. Το «εντάξει, φρόνιμα τώρα, μην ακούσω μιλιά» τη φορά εκείνη δεν το είπε.

Ούτε να τους μετρήσει την είδανε. Κοντά στην πόρτα της τάξης στεκόταν σκυφτή, σαν να ψαχούλευε κάτι. «Μα τι κάνει η κυρία εκεί;» ρώτησε παραξενεμένος ο Μάνος που δεν καλόβλεπε, τα περισσότερα παιδιά ήταν όρθια ακόμα. «Πασαλείψαμε το χερούλι με γλυκόζη», χασκογέλασε από δίπλα ο πειραχτήρης, «για να κολλήσουν τα χέρια της να γελάσουμε!» Δε γέλασανε. Καθίσανε τελικά στα θρανία τους και δε μιλούσε κανείς. Βλέπανε τη δασκάλα τους τώρα όλοι βουβοί, σαστισμένοι... Είχε σκύψει κι έγλειφε με λαχτάρα μια το χερούλι της πόρτας, μια την παλάμη της... Ύστερα γύρισε και τους κοίταξε με παράπονο. Στα μάγουλά της έτρεχαν δάκρυα. «Μην τη σπαταλάτε τη γλυκόζη, χρυσά μου, για τ' όνομα του Θεού!», είπε ξέπνοα. «Σας τη δώσαμε όλη, ούτε μια σταγονίτσα δεν κρατήσαμε εμείς οι δάσκαλοι, για να τη φάτε να δυναμώσετε εσείς τα παιδιά. Μην τη σπαταλάτε, σας παρακαλώ, είναι κρίμα! Είν' αμαρτία!» Την πήραν πάλι τα δάκρυα. Κι έκλαιγε, έκλαιγε... Μαζευτήκαν όλοι τριγύρω της. Μονάχα ο πειραχτήρης έμεινε στο θρανίο του με το κεφάλι κατεβασμένο. Οι άλλοι σπρώχνονταν ποιος πρώτα να την αγκαλιάσει, ποιος να της πρωτοπεί «από το δικό μου, από το δικό μου, κυρία, να πάρετε λίγο!

Ούτ' ένα τενεκεδάκι δεν άγγιξε η δασκάλα. Μόνο έκλαιγε, έκλαιγε...»

* Από το βιβλίο » Ο καιρός της σοκολάτας» της Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου
Λότη —

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr